

על פי ד'

"על פי ד' יחנו ועל פי ד' יסעו"

עלינו ללמוד, שכל המצבים שאנו רואים בחיי האדם, בין מצבים טובים ובין מצבים שהם להיפך ח"ו, כולם הם מסעות שהאדם צריך לנסוע ולחנות בהם, ותכלית המסעות היא שצריך להכיר באמונה הברורה שכל מסע ומסע, כל מצב ומצב, גם כשהוא נתקל בקשיים, הכל הוא "על פי ד' יסעו ועל פי ד' יחנו" הכל מתנהל **בהשגחה פרטית מדויקת.**

וכמו שאמרו בשם אחד מגדולי ישראל את הביטוי: **"לכל כדור יש כתובת"**, ואם הוא אינו הכתובת שאליו צריך הכדור להגיע, הרי הוא יישאר תלוי באוויר. באמונה כזו צריך לחיות.

(הרב לפקוביץ זצ"ל / שיחה שנאמרה בפר' בהעלותך תשל"ח, עלון "דוב שפתיים" 37 בהעלותך תשע"ב)

"אין לך כל עשב ועשב שאין לו מלאך שאומר לו גדל".

עשב זה אנו רואים, אם ברגע זה לא יאמר לו המלאך גדל, מיד הוא מתייבש. וכך כל פעולה שאנו עושים: מדוע אני מדבר עכשיו, כי משמים אומרים לי: דבר! ואם לא יאמרו לי לדבר, הרי אעמוד כמו אילם. אפילו המחשבה שבמוחי ברגע זה היא רק מכוח דבר ד' שאומר לי לחשוב. כך מחויב כל אחד ואחד להכיר, **שעל כל דבר קטן יש דבר ד' מיוחד.**

גם כאשר באה ח"ו על האדם איזו צרה, עליו להבין שלא הוא הביא על עצמו אותה, אלא **דבר ד' הוא שגזר שתבוא עליו צרה זו ברגע זה.**

וכמו שעד עתה היה דבר ד' אליו לתת לו חיים טובים, כך עכשיו הוא דבר ד' להיפך. יש פיקוח על הכל ואין שום צרה שבה מאליה. שהרי הקב"ה הוא אב הרחמים, ולולי שכך צריך להיות זה רצונו יתברך, לא היה קורה הדבר. **כאשר אדם יחשוב כך, לא יישבר ולא יתמוטט.**

(מון הגרא"מ שך זצ"ל / מכתבים ומאמרים ח"ה, מאמר תקעב, עמ' קפג)

לטב עבד

הלא תשאלו, למה נברא האדם הלזה לחיות חיים מעורבים יגון ושמחה, צער ועונג, עליות וירידות והמון תמורות, ורובם צער וכאב לב?

התשובה האמיתית היא, מפני שכל חיי העולם הזה אינו אלא מעבר ופרוזדור לחיי הנצח אשר אין ערוך אליו. **וכל חיינו נסתדרו כפי מה שגלוי לפנינו יתברך שמו, שהוא רצוי ביותר להכנתו לחיי עד...**

והדבוק בד' יתברך ובתורתו הקדושה יקבל באהבה כל פגעי הזמן, יהיו מה שיהיו, בידועו כי ד' יתברך איתו וכל דעביד רחמנא לטב עביד.

(רבי יעקב ישראל קנייבסקי, "הסטיפלער" זצ"ל / קהילות יעקב, מובא בהולכי נתיבות עמ' כד)

עלינו להתחזק באמונה שהכל בידי שמים, ואם יש לאדם קשיים צריך לפשפש במעשיו מדוע הביאו עליו מן השמים את הקשיים האלו.

וכשחיים לפי האמונה שהכל בידי שמים, אם יש קשיים לא באים בטענות על אף אחד, מפני שכל הקשיים הם מן השמים, ומי שמצער אותי הוא רק שליח מן השמים, והצער מגיע לי, וצריך לתקן את החטאים שלי כדי שאזכה לסייעתא דשמיא ולא יהיה יותר צער.

וכן כל מינוי לתפקיד הוא מן השמים, כל מרביץ תורה, רבי בחיידר, או אפילו גנת שזהו גם כן תפקיד של חינוך, עד ראש ישיבה גדול מאד, מן השמים נותנים את התפקיד למי שמתאים לזה, ומי שאינו מתאים לא יקבל את התפקיד, אבל אם יש לאדם זכויות, מן השמים נותנים לו את הכוחות שיהא מתאים לזה.

(הרב גרשון אדלשטיין שליט"א / דרכי החינוך 80 וישב תשע"ג)

כל דרכיו משפט

הייסורים נשלחים במידה ובמשורה מדויקת מאוד, רק לפי המוכרח לו לפי מה שהוא בלא תוספת משהו.

אם כן ודאי שהייסורים שיש לאדם על ידי עסק התורה והמצוות [כגון מה שאמרו חז"ל: כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל וכו', וכן מה שמנדד שינה מעיניו למען שקידת התורה, וכן עצם יגיעת התורה, ובפרט כשיגע בה בזמן שאין לו חשק ורצון לזה], כל אלו הייסורים שבאים לו על ידי עסק התורה והמצוות נלקחים בבית דין שלמעלה **בחשבון הייסורים שלו, ומנכים בערכם ייסורים אחרים שהיו מזומנים לבוא עליו.**

נמצא שלא הפסיד כלל וכלל על ידי הייסורים שבאו לו מחמת התורה, כי תחת זה ינוכה לו ממנת הייסורים הבאים עליו, ותחת אשר הייסורים הם רק מזבח כפרה, עוד הם **זכות נורא ואיום בעצמותו,** ונחשב כאילו הקריב נפשו לפני הקב"ה, והם רווח עצום ורב שאין לתאר ולהשיג כלל.

וזהו שאמר "אין לך אדם שאין לו ייסורין, **אשרי מי שייסוריו מן התורה.**"

(ערוך על פי רבי יעקב ישראל קנייבסקי, הסטיפלר זצ"ל / ברכת פרץ, עמ' 20)

האמנתי כי אדבר

"הקול קול יעקב" - "בשעה שאמר יעקב 'כי הקרה ד' לפני', אמר יצחק: יודע אני שאין עשיו מזכיר שמו של הקב"ה, וזה מזכיר. אין זה עשיו אלא יעקב.

המאפיין של יעקב הוא - **שם שמים שגור בפיו.** וכך בני ישראל אומרים תמיד: "ברוך השם", "בעזרת השם". אין אלו מטבעות לשון, אלא **ביטוי אמונתם ואורח חייהם של "מאמינים בני מאמינים"**, שכל מקרי החיים עבורם הם השגחה מכוונת, המובילה את האדם לטוב לו.

אמונה חייבת להתברר תמיד על ידי דיבור המבטא אותה, ככתוב: **"האמנתי כי אדבר."** לפיכך יש לאמץ את הסגנון המצרף את השי"ת לכל פעולה בחיים. והרי זו מצווה מן התורה: **"וזכרת את ד' אלוקיך, כי הוא הנותן לך כוח לעשות חיל"**, ולשון זכירה כולל אמירה בפה.

(הרב שלנר / אוהל יעקב ולאח, עמ' 173)

אדם הישראלי

הגות ומהשגחה לישות ישראל